

Az ítélet folyamata

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 7:9-14; Malakiás 4:1; Máté 25:31-46; 1Korinthus 6:2-3; 2Péter 2:4-6; Jelenések 21:8

„Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki aszerint, amit e testben cselekedett, megkapja akár a jót, akár a gonoszt” (2Kor 5:10, ÚRK).

A Szentírásból teljesen világosan kiderül, hogy van ítélet. Isten meg fogja ítélni a világot. A számos ó- és újszövetségi szakasz félreérthetetlen. Az itt és most olyannyira hiányzó ítélet egy nap majd eljön!

A Biblia azt írja Istenről, hogy a tudása „tökéletes” (Jób 37:15), Ő „mindent tud” (1Jn 3:20), ismeri még a legtitkosabb szándékainkat is (Préd 12:16; Jer 17:10). Elbújhatunk mindenki más és minden elől, de előtte semmi nem marad rejtve.

Ebből következően nem neki van szüksége az ítéletre, hogy megismerje minden egyes ember életét, de Ő rendelte el, méghozzá a mennyei és a földi teremtményei érdekében. Koszmosz-történelmi folyamat ez, ugyanis Lucifer a mennyben kezdte a lázadást, amit azután kiterjesztett erre a világra (Jel 12:7-9).

Ezen a héten a végidei ítélet folyamatának három fő szakaszáról fogunk elgondolkodni: az advent előtti ítéletről, a millennium alatti ítéletről és az ítélet végrehajtásáról. Az egész az igazak megvédésével, igazolásával, valamint a gonoszok második halálával zárul.

A VÉGSŐ ÍTÉLET

Sokan úgy gondolnak az ítéletre, mint ami kárhozthat. Ez valóban része a folyamatnak, de nem szabad elfelednünk, hogy az ítéletnek van egy pozitív oldala is: ugyanis jelenti még az igazak felmentését, igazolását is. *Dániel próféta könyve* úgy utal a végidei ítéletre, hogy akkor Isten igazságot szolgáltat „a Magasságos szentjeinek” (Dán7:22, ÚRK). Mindkét oldal része Isten ítéletének, ez az elv megtalálható ebben az ószövetségi szövegben is: „hallgasd meg a mennyekből, és vidd véghez szándékosdat. Tégy igazságot szolgálóid között, az istentelent íteld el: tette szálljon a fejére. És igazítsd meg az igazat: fizess meg neki igazsága szerint” (1Kir 8:32, ÚRK).

Olvassuk el Mt 25:31-46 és Jn 5:21-29 szakaszait! Hogyan mutatott rá Krisztus a végső ítéletben a kárhozthatásra és az igazolásra is?

Vannak, akik azt állítják, hogy Jn 3:18 versében az „*el nem kárhozik*” vagy „*nem kerül ítéletre*” (ÚRK), illetve Jn 5:24 versében a „*nem megy a kárhozatra*” vagy „*nem jut ítéletre*” (ÚRK) kifejezések arra utalnak, hogy aki Krisztusban van, annak egyáltalán nem kell ítélet elé állni. Valójában ezek a szakaszok azt jelentik, hogy a hívőt *nem marasztalják el* az ítélet során, „*el nem kárhozik*” (Jn 3:18), „*nem megy a kárhozatra*” (Jn 5:24). Röviden tehát: a sorsunk most dől el, az életünkben. Akik Krisztusban vannak, azok számára már biztosított, hogy az ítéletben védelmet, igazolást nyernek, akik pedig nincsenek Krisztusban, azok kárhozat alatt maradnak. Az ítéletről szólva (Mt 25:31-46) Krisztus nemcsak a kecskéket (gonoszokat), hanem a juhokat (igazakat) is megemlítette. Pál apostol határozottan kijelentette: „*Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki aszerint, amit e testben cselekedett, megkapja akár a jót, akár a gonoszt*” (2Kor 5:10, ÚRK). Az ítéletről gondolkodva nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten kegyelem által üdvözít (Ézs 55:1; Ef 2:8-10), hit által igazít meg (1Móz 15:6; Róm 5:1) és a cselekedeteink szerint ítél meg (Préd 12:16; Mt 25:31-46; Jel 20:11-13). Az ítélet folyamatának az alapja Isten erkölcsi törvénye, aminek összefoglalása a Tízparancsolat (Préd 12:15-16; Jak 1:25; 2:8-17). A cselekedeteink a külső bizonyítékai annak, hogy őszinte az üdvösségünk tapasztalata, következésképpen ezt ismerik el az ítélet során. Ne feledjük, Isten nem hoz önkényes döntést, amivel egyeseket üdvösségre, másokat pedig kárhozatra választana ki. Minden egyes ember erkölcsileg felelős a saját sorsáért. Végeredményben nem az ítélet idején dönti el Isten, hogy elfogad vagy elvet bennünket. Akkor csak véglegesíti a saját választásunkat, hogy elfogadtuk-e Öt, a döntésünk pedig a tetteinkben mutatkozik meg.

AZ ADVENT ELŐTTI ÍTÉLET

A Szentírásban sokhelyütt megtalálható az a gondolat, hogy Krisztus visszaszajövetele előtt kerül sor az ítéletre, ezt nevezzük „advent előtti” ítéletnek.

Olvassuk el Dán 7:9-14, Mt 22:1-14, Jel 11:1, 18-19 és 14:6-7 verseit! Hogyan világítják meg ezek a szakaszok a mennyei törvényszéken zajló, advent előtti, vizsgálati ítéletet? Ennek mi a jelentősége?

Három alapvető bibliai tanításban gyökerezik az advent előtti, vizsgálati ítélet fogalma.

Az első, hogy a végső feltámadásig öntudatlanul pihen a sírban minden halott – igazak és igazságtalanok egyaránt (Jn 5:25-29).

A második, hogy egyetemes ítélet lesz minden ember felett (2Kor 5:10; Jel 20:11-13).

A harmadik, hogy az első feltámadás az igazak boldog jutalma, a második feltámadás pedig a gonoszok örök halála előtt történik (Jn 5:28-29; Jel 20:4-6, 12-15).

Vagyis ha minden emberre sor kerül az ítéletben, akkor még a feltámadásuk *előtt* kell meghozni róluk a döntést, mert mindenki a feltámadáskor kapja meg végső jutalmát vagy büntetését.

Dániel próféta könyvéből kiderül az advent előtti ítélet ideje és jellege. A kétezerháromszáz prófétai nap végén, 1844-ben megtisztul a mennyei szentély (Dán 8:14; vö. Zsid 9:23) és elkezdődik az advent előtti, vizsgálati ítélet (Dán 7:9-14) – ez a két kifejezés ugyanarra az eseményre vonatkozik. Az ítélet igazságot szolgáltat „a Magasságos szentjeinek” (Dán 7:22, ÚRK), ami Isten népe számára jó hír.

Mt 22:1-14 szakaszában Jézus arról beszélt, hogy a menyegző kezdete előtt megvizsgálják a vendégeket.

A jelenések könyve pedig úgy utal az advent előtti, vizsgálati ítéletre, mint amikor „megméri” azokat, akik Isten templomában „imádkoznak” (Jel 11:1). Bejelenti, hogy „*eljött az ő ítéletének órája*” (Jel 14:6-7; vö. 14:14-16).

Hogyan hasson most az életünkre az, hogy tudomásunk van a mennyben zajló ítéletről?

ÍTÉLET A MILLENNIUM ALATT

A Bibliából tudjuk, hogy a második adventkor 1) az élő és a feltámadott szentek együtt elragadtatnak „*az Úrral való találkozásra a levegőbe*” (1Thessz 4:16-17, ÚRK); 2) Jézus a szenteket mind a mennybe viszi, a mennyei „lakóhelyükre”, amit Ő maga készített nekik (Jn 14:1-3); 3) az Új Jeruzsálem csak a millennium végén ereszkedik le a földre, az lesz a szentek örök otthona (Jel 21:1-3, 9-11). Tehát a millennium alatt ez a föld pusztaság lesz, a szentek azonban Krisztussal uralkodnak a mennyben (Jer 4:23; Jel 20:4).

Olvassuk el 1Kor 6:2-3 és Jel 20:4-6, 11-13 verseit! Miért kell a szenteknek a millennium alatt részt venni az ítéletben?

Az ítélet folyamatának célja, 1) hogy igazolja Isten jellemét Sátán vádjaival szemben, miszerint igazságtalanul bánik teremtményeivel; 2) megerősítse, hogy Isten nem részrehajló, amiért megjutalmazta az igazakat; 3) bemutassa, hogy igazságos a gonoszok büntetése; 4) eloszlasson minden kételyt, ami újabb lázadáshoz vezethetne az univerzumban. Az igazak advent előtti, vizsgálati ítéletében csak a mennyei seregek vesznek részt (Dán 7:9-10). A millennium alatt azonban, a gonoszok és a bukott angyalok feletti ítéletben már a szentek is részt vesznek (1Kor 6:3; Júd 6; Jel 20:4-6).

Az advent előtti, vizsgálati ítélet 1844-ben kezdődött, amikor „*trónokat helyeztek el... Összeült a törvénykezés, és könyveket nyitottak ki*” (Dán 7:9-10, ÚRK). A millenniumi ítélet azután fog elkezdődni, hogy a szentek a mennybe érnek és leülnek a trónokra, megkapják az ítélkezés jogát. Akkor újból kinyitják a mennyei könyveket, megítélik a halottakat „*a könyvekbe írottak alapján*” (Jel 20:4, 12, ÚRK). A folyamat lehetőséget biztosít a szenteknek, hogy a mennyei feljegyzéseket értékelve meglássák: Isten minden esetben igazságosan járt el. Aszerint jutalmazza meg az embereket, amit a döntéseik miatt érdemelnek, és az ítéletekre magyarázatot is ad.

Mit árul el Isten jelleméről az, hogy az üdvözültek is részt vesznek az ítélet folyamatában, mielőtt a második halálra feltámadnának az elveszettek, akik addig alszanak? Senki nem kapja meg a büntetését, amíg mi is meg nem győződünk Isten igazságosságáról. Beszéljünk erről a csoportban szombatn!

AZ ÍTÉLET VÉGREHAJTÁSA

A középkorban általában zord, megtorló bíróként ábrázolták Istent, ma viszont inkább szeretetteljes, engedelkeny apaként, aki soha nem bünteti meg a gyermekeit. Ám a szeretet igazság nélkül káoszba és törvénytelenségbe fordul, míg az igazság szeretet nélkül elnyomás és szolgaságba döntés lesz. Isten ítéletének folyamata az igazság és a kegyelem tökéletes elegye, mindkettő feltétel nélküli szeretetéből fakad.

Az ítélet végrehajtása lesz az emberiség történelmében Isten utolsó, visszafordíthatatlan büntető közbelépése. Kisebb mértékben sor került már ilyen ítéletre, például amikor Sátánt és az angyalait kivetették a mennyből (Jel 12:7-12), amikor Ádámnak és Évának el kellett hagynia az Éden kertjét (1Mózes 3. fejezet), vagy az özönvíz (1Mózes 6-8. fejezet), Sodoma és Gomora pusztulása (1Mózes 19. fejezet, Júd 7), az egyiptomi elsőszülöttek halála (2Mózes 11-12. fejezet), valamint Anániás és Szafira halála (ApCsel 5:1-11). Nem meglepő tehát, hogy az emberi történelem végén is lesz ítélet-végrehajtás.

Olvassuk el 2Pt 2:4-6 és 3:10-13 verseit! Mit tudhatunk meg ezekből a szakaszokból a végső ítéletről? Hogyan mutatnak rá ezek a részek arra, hogy az ítélet lezárul, nem fog örökké tartani, mert az az igazság eltorzítása, nem pedig érvényre juttatása volna?

„Isten jósága, hosszútűrése, türelme és kegyelme teremtményei iránt nem gátolja Őt abban, hogy megbüntesse a bűnöst, aki elutasítja a törvénye iránti engedelmisséget. Nem diktálhat Istennek az Úr szent törvénye által bűnösnek nyilvánított ember, aki csak azért nyerhet bűnbocsánatot, mert Ő nagy áldozatot hozott, amikor odaadta Fiát meghalni érte, lévén a törvénye változhatatlan” (Ellen G. White: *Manuscript Releases*. 12. köt. 208. o.).

Isten minden lehető megtett azért, hogy az örök pusztulástól megmentsen az emberiséget, hatalmas árat fizetett ezért. Akik örökre elvesznek, olyan döntéseket hoztak, ami ehhez a szomorú véghez vezetett. Egyszerűen téves az a feltételezés, hogy ellentétben állna a szerető Isten jellemével a bűnösök elítélése és a kárhozatra jutók megsemmisítése (szemben az örökös kínzásukkal). Isten szeretete, csakis Isten szeretete az, ami az igazságszolgáltatást is megköveteli.

Mit vállalt Isten azért, hogy mindenkit megmentsen, aki ezt elfogadja? Mit tanít erről a keresztről?

A MÁSODIK HALÁL

Isten a végidei csúcspontja felé vezeti az emberi történelmet. A millenni-um után feltámadnak a sírból a gonosz halottak, hogy megkapják végső büntetésüket (Jel 20:5, 11-15). Amikor véget ér az ítélet egész folyamata és már mást nem lehet hozzátenni, a gonoszok el fogják ismerni Isten igazságosságát. „A nagy küzdelem összes tényét látva az egész világegyetem – hűségesek és lázadók – egyként hirdetik: »Igazságosak és igazak a Te utaid, óh szentek Királya!«... Sátán kénytelen elismerni Isten igazságosságát, és meghajolni Krisztus főhatalma előtt” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 572. o.).

Olvaszuk el Mal 4:1, Jel 20:14-15 és 21:8 verseit! Milyen hatása lesz a „tűz tavának” és a „második halálnak”?

Sátánnak, minden angyalának és az összes gonosznak a pusztulásával megtisztul a világegyetem a büntől és annak következményeitől. Még a gonoszok végső megsemmisítése is Isten szeretetének tette, nemcsak a szentek, hanem a gonoszok iránt is. Ők inkább választják a halált, mint az életet Isten színe előtt, aki a bűn számára „megemésztő tűz” (Zsid 12:29). „Menekülnének [a gonoszok] arról a szent helyről. Szívesen fogadnák a pusztulást, hogy elrejtőzhessenek annak színe előtt, aki meghalt üdvösségükért. A gonoszok sorsa saját döntésük következménye. A mennyből való kirekesztésük, ami rajtuk múlik, Isten részéről igazságos és irgalmas cselekedet” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 466. o.).

Így a bűn és a bűnösök végső megsemmisülése – szemben örök pokolbéli szenvedésük Bibliától idegen elméletével – igazságos és arányos büntetése mindannak a gonoszságnak, amit elkövettek. Ez azt is megerősíti, hogy a bűnnek volt kezdete és lesz vége. Utána visszaáll az egész univerzum eredeti tökéletessége, olyan lesz, mint mielőtt titokzatos és semmivel nem igazolható módon kialakult a bűn, a gonoszság és az engedetlenség.

Hála az Úrnak azért, hogy Ő, „az igaz Bíró” (2Tim 4:8) kifogástalan döntést hozva ad halhatatlanságot az igazaknak, a gonoszoknak pedig örök pusztulást!

Miért nem helytálló elképzelés az, hogy Isten végül mindenkit üdvözít? Miért rossz ez a gondolat?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház. „A menyegzői ruha” c. fejezet, 210-219. o.; *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „A föld pusztulása” c. fejezet, 557-563. o.; „A küzdelem véget ér” c. fejezetből 565-574. o.

„A végső ítélet napján minden elveszett lélek meg fogja érteni, mit dobott el magától azzal, hogy elvetette az igazságot. A keresztt áll majd szemük előtt, és mindenki – akit bűnei addig elvakítottak – felismeri igazi jelentőségét. Kálvária látomása nyomán, a titokzatos Áldozat láttán minden bűnös elismeri, hogy a menny ítélete jogos. Minden hazug mentség semmivé lesz. Az emberiség hitehagyása a maga irtózatosságában mutatkozik meg. Mindenki meglátja majd, mit választott. Tisztázódik az igazság és a tévelygés minden kérdése, amely a hosszú küzdelem alatt felmerült. A világegyetem ítélőszéke igazolni fogja, hogy Isten nem felelős a bűn keletkezéséért és következményeiért. Akkor bebizonyosodik, hogy nem az isteni rendelkezések idézték elő a bűnt. Isten uralmában nem volt hiba; semmi ok nem volt a hűtlenségre, elégedetlenségre. Amikor minden szív gondolata nyilvánvalóvá lesz, a hűségesek és a lázadók együtt vallják majd meg: *»Igazságosak és igazak a te útaid, ó szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítené a te nevedet? ... Mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek«* (Jel 15:3-4)” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 40. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) „Ha az ember önmagához, saját elgondolásaihoz ragaszkodik és vonakodik akaratát Istennek alárendelni, a halált választja, mert a bűnrel és a bűnössel szemben Isten »megemésztő tűz«. Aki a bűnt választja és attól nem akar elszakadni, megsemmisül Isten színe előtt, amikor a bűnt és a bűnöst egyaránt kiirtja” (Ellen G. White: *Gondolatok a Hegyibeszédről*. Budapest, Élet és Egészség Kiadás, 65. o.). Hogyan segít ez az idézet megérteni az ítéletet?
- 2) Térjünk vissza a keddi rész végén tárgyalt gondolathoz, hogy a gonoszokra addig nem mérik ki a végső ítéletet, amíg a megváltottak nem vesznek részt az ítélkezésben. Megint csak mit mutat ez Isten nyíltságáról, dolgainak átláthatóságáról? Miért olyan fontos ez a világegyetemben, ahol a szeretet uralkodik?
- 3) A millennium alatti ítélet miért jelent majd a szenteknek vigasztalást az elveszett szeretteik miatt?

G. A. STUDDERT KENNEDY:

FÖLFELE MENET

Valami nagyot tenni s rá
meghalni volna jó,
egyetlen nagyszerű tettért
lenni mennyben lakó!
Csakhogy ez nem a Te utad,
mást akarsz, Istenem:
hogy tettről tette hágjunk fel
Tehozzád s könnyeken.
Így kúszott keresztjére fel
a jászol Gyermeke.
Elválásának sűrű könny
s veríték volt jele.

Máriának karjaiból
kitépte két kezét,
hogy szégyen fáján tárja ki;
setét út volt, setét.
Könny könnyre hullt, tett tettet ért –
így hágott mennybe föl,
s a könnye, tette mindahány
ékszerként tündökölt.
Nekünk is, fölfelé menet,
Uram, kíséretül
türelmet adj, míg ormodon
minden beteljesül!

Fordította: Scholz László